

Markýz de Sade, autor katolický

Nezapomenutelný první šéfredaktor Souvislostí Antonín Petruželka

nás elévy s velikým potěšením šokoval výrokem, že "božský markýz" je vlastně svým způsobem katolický autor. Otvíral jsem ústa údivem a tehdy i mnohokrát poté prosil Antonína, aby svou tezi sepsal. Zel, kolega Petruželka se k tomu až dosud nedostal.

A stalo se, že narazil jsem v antikvariátu pana doktora Manžela na docela čerstvé vydání Sadova chef-d'oeuvru Sto dvacet dní Sodomy, a čtu v tiráži: "Tento číslovaný bibliofilský výtisk nesmí být veřejně prodáván, vystaven ani půjčován či zařazen do veřejných knihoven." Protože 120 korun za 120 dní je tak právě akorát, knihu jsem ležet nenechal. Doktor Manžel praví: To jsem docela rád, že už to tady nebude ležet. Já jsem to otevřel a vydržel jsem jen pět stran.

Absolvent Katedry věd o antickém starověku, načetlý Suetoniů a Juvenálů (co měl taky na tak smrtelně nudné katedře jiného dělat), ovšem vydržel až do konce a je proto rád, že může dávnou intenci svého předchůdce v míře svých sil naplnit. V čem že tedy vidíme markýzovu katolicitu?

Nejprve se nabízí upozornit na postavy nevinných dívek, obětí zvrhlých choutek Sadových hrdinů. Zatímco s jejím tělem provozují strašlivé orgie, dívka taková vzpíná ruce k nebi a modlí se k dobrému Bohu, aby ji z této hrůzy vysvobodil - což tyрана ještě více rozplameňuje. V případě Justiny, knihy v Čechách asi neznámější, lze snad dokonce mluvit o jakési křehké rovnováze, v níž markýz zobrazuje absolutní dobro a absolutní zlo.

Ve 120 dnech Sodomy zlo naprosto převážilo. I zde sice najdeme v davu vězňů zvrhlického sídla křesťanskou dívku, jež volá: "Zabte mne, Bůh,